

the 1990s, the number of people in the world who are undernourished has increased from 600 million to 800 million.

There are a number of reasons why the world's population is still hungry. One of the main reasons is that the world's population is growing very rapidly.

Another reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A third reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A fourth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A fifth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A sixth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A seventh reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

An eighth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A ninth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A tenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

An eleventh reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twelfth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A thirteenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A fourteenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A fifteenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A sixteenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A seventeenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

An eighteenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A nineteenth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twentieth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-first reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-second reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-third reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-fourth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-fifth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-sixth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-seventh reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-eighth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A twenty-ninth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

A thirtieth reason is that the world's population is becoming more and more dependent on food that is produced in other countries.

ALPER ATALAN • Çok Kısa Bişi Anlatıcım

ALPER ATALAN 1972 yılında İstanbul'da doğdu. 1991 yılından başlayarak *Hıbrı*, *HBR Maymun*, *Joker*, *Şebek* gibi mizah dergilerinde yazılar yazdı. İlerleyen yıllarda birçok televizyon dizisinde senaristlik yaptı. İTÜ Jeodezi ve Fotogrametri Mühendisliği mezunu olan Atalan'ın *Sanal Uyku* (Parantez Yayınları, 2002) ve *Mart* (İletişim Yayınları, 2013) adında iki kitabı daha bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 2033 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 313

ISBN-13: 978-975-05-1578-1

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Öğünç Ersöz

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Kaan Doğan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALPER ATALAN

Çok Kısa Bişi Anlatıcım

İçindekiler

<i>Eski Bir Tren Geçerdi Eskiden</i>	7
<i>Bahar Sanırsın Baharı</i>	11
<i>Eski Bi Arkadaş</i>	15
<i>Kendini Kiralayan Ev</i>	19
<i>Ne Köy Ne Kasaba</i>	23
<i>Hayat Hayatsızdır İşte</i>	27
<i>Yürüyüp Gidemezsin O Sokaktan</i>	31
<i>Ömrün Yarılanma Süresi</i>	35
<i>Tek Kulağı Kopuk Ayı</i>	39
<i>Biliyorsun</i>	43
<i>Cöp Torbasında Ayrılık</i>	47
<i>Dalgaların Savurduğu</i>	51
<i>Doğum Günü Çocuğu</i>	55
<i>Terasa Düşen Sevdâ</i>	59
<i>Görülmemiş Kaza</i>	63

<i>İkizİN İkizİne İhaneti</i>	67
<i>Piknik Yeri</i>	71
<i>Sinema Salonu</i>	75
<i>Abant'a Kaçalım</i>	79
<i>Denize Karışan</i>	83
<i>Hayâli</i>	87
<i>Hep Ama Hep Outlet</i>	91
<i>İki Banklık Hayat</i>	95
<i>Kanatsız Bar Kelebeđi</i>	99
<i>Kazı Kazan</i>	103
<i>Kismet Otelde Kalır</i>	107
<i>Lunapark Düşleri</i>	111
<i>Nasıl GeesİN Zaman?</i>	115
<i>Ne Biçim Bir Yılbaşı?</i>	119
<i>Öğrenci Evi</i>	123
<i>Pılı Pırtı</i>	127
<i>Trafikte Kalanlar</i>	131
<i>Yarım Saat İhtiyac Molası</i>	135
<i>Sevemez Kimse Seni</i>	139
<i>Resimdeki Yüzler</i>	143
<i>Park</i>	147

Eski Bir Tren Geçerdi Eskiden

...Şimdi rayları sökük, sessizliği paslı. Yalın kulvar toprak, yara yara sahilden.

Sirkeci

Sirkeci'de soluk soluğa yetişildi o son vagona hep. Turnikedeki takılan pardösüler, son bozuk parayla alınan dergiler, yere saçılan jetonlar ve hepsine tehir bir koşuşturmayla. Dünyanın en ağır seferi gibi tık tık; tık tık, dünyanın en eski trenleri arasından usul usul geçerek sıyrıldı eve dönüşler. Sıcaksa; aralandı kimsesizlerce sürgülü kapı, soğuksa; temizlendi avuç içlerince camdaki buğu. Gündüzleri; kaçan bakışlarda oturanların ayakkabıları sayıldı, yırtık pırtık olanların utancıyla koltuğun altına kaçan bağcıklardan imtina. Geceleri, sayfaları bölüşüldü son baskıların ve spor gazeteleri hacılandı yarınki altılıya çatısı sağlam ganyancıların. Hiç acelesi olmadı ağır trenin, binenlere inat. Banliyö treniydi adı, kimse banliyö de demedi. Yakıştıramadı zaten. Okul çağında çocuğu olan ve eve sarhoş dönen Abi'ler daha Sir-

keci'den çıkmadan son dublenin pişmanlığında otuz beş bin parçası beş liraya kırtasiye seti aldılar her defasında. Cetveli naylon, silgisi at pisliği, sıfır beş ucu kırık. Beş liraya ama. Aba'lar da aldı. Fiyonk şeklinde patates soyan tel maşalar, kabuğuna kadar limon sıkacaklar, kıl kıl yumurta kesecekler, hap yapıp parayı kapacaklar. Bütün evladiyelik umutlar beş liraya alındı her fırsata ganimet. Bir de fındık alanlar oldu. Paket fındık. 12,5 kuruşa filan. Sırf satan kimsesizleri sahiplenmek üzere girişildi bu alışverişlere. Yenmese de olur, cebe tıkıştırılan fındık. Bir liranın altına harçlık niyetine, üstü zaten yok. Sirkeci'den hiç çıkamadı o tren. Bizzat kendisi bir dekovile binmiş gibi bölük pörçük surların izinden.

Samatya

Ne büfenin sosisi, ne de istasyondaki perçinlerin pas kokusu hiçbirini bastıramadı rakıyla piyazın kokusunu. Belki palamut, belki mevsimine göre levreğin ızgara dumanı. Samatya çünkü burası. Samatya; kafası en güzellerin, yüzleri en gülenlerin, bakışları en kırmızılarının sarsaklığıyla özür dileyerek bindiği yer trene her daim. Kimi derdinden, kimi aşkından, kimi hevesinden alkolle ateş ateş, yaz kış “Şu camı biraz aralayabilir miyiz?” ricasında, çatısını gördüğümüz viran bir evin üstündeki yırtık topa ve yanındaki kafası kopuk oyuncak bebeğe bile daha bakamadan. Samatya bir başka esti trene hep, rüzgârında anason belki biraz da piyazın fasulye kuruşu. Viran sanılan evlerin temeli yığma onur, taş gibi malik, çivi gibi müstakil. Sardunya; tek çiçek pervazlarda. Kırmızı da oldu, pembe de, mor da. Ama beyaz oldu illa, sakız gibi çamaşırlar balkonda. Bembeyaz, dalgalana dalgalana yarış bayrağı mahiyetinde kadim dostu eski trenin ayrılışına... Samatya; koca koca Samatya. Keşke herkesin o dar sokak aralarında bir yaş çocukluğu olsa.

Eski. Eski bir tren geçerci eskiden içimizden... Şimdi ray-
ları söküć, sessizliğı paslı. Yalın kulvar toprak, yara yara sa-
hilden.

Bahar Sanırsın Baharı

Bahar sanırsın baharı. Naftalinsiz hırkanın altından kısa kolluyla çağırır kırağı bulanmış toprağın kokusu, araba kaportalarına kemik ısıtmaya çıkmış kedi enikleri gerinir yaz çeyreği güneşe, yırtık perdenin savurduğu yüklü dallar vurur prematüre açmış erik çiçeğine. Vaktindedir kısa kollu. Vaktindedir kedi. Vaktindedir erik. Ama kıpır kıpırdır bahar, turfanda bir ayrılık kadar. Çağla badem kadar.

Giremezsin eve, kapının önü tutulmuş. Bir ergen çift, ayrılmaya karar verememiş de şehrin en büyük sevda muhasebesini senin apartmanının kapısı önüne yığmışçasına. Ayıramazsın ayaklarıyla ayrılığı. Dönersin yine bakkala. Elinde biraz önce aldığın ekmek. Sucuk tavada, yumurtalar kırılmadan torbada, kuru dört zeytin tanesi yarı limonla tazelenmeyi beklerken. Bahane lazım. Yüreğindeki son köze çaresizce üfleyen çifte zaman yaratmak. Kapı eşiğine el ele dertop olmuş, “Bir şey söyle, tek bir şey söyle gitmiyim!” diyerek birbirlerinin gözlerindeki inci tanelerine parmak uçlarıyla dokunanlara tehir yaratmak. Hepsi lazım. Belki gazete. Belki sabahın körüne patlamış mısır. Onu da bakkalın raf-

larından bulmak lazım. Bakkalın “Ne o? Gene ne unuttun da döndün?” alay sorgusuna da meal vermemek için belki bir sokak daha lazım. Terlikleri süre süre, naftalinsiz hırkaya sarıla sarıla, geç kalmış bahara suskun bir kuytu lazım. O sokağın başında, eski evin bahçesindeki kameriyenin altında eski bir ayrılık. Aslında hatırlamamak lazım.

- Elimi bırakır mısın lütfen!
- Bırakmam. Şimdi bırakırsam, bir daha tutamam.
- Neden uzatıyorsun anlamıyorum? Konuşalım diyosun, konuşuyoruz. Buluşalım diyosun buluşuyoruz. Belli ki bitti yani. Neden anlamıyorsun?
- Geliyorsun ama buluşmaya.
- Gelicem tabii. Ben senle arkadaş kalmak istiyorum o yüzden.
- Arkadaş diil. Arkadaş deme. Ben seni hâlâ...
- Lütfen sus! Lütfen sus! O kelimeyi söyleme. Zorlaştırıyorsun bak her şeyi. Bitti diyelim bitsin ya. Bu kadar mı zor yani?
- Zor.

Anıların içinde ayrılığın rengi karardıkça, o son sözler, son görüntüler nakış nakış hafızadan söküldükçe, hatta “lazım”lar da birikip kaçacak sokaklar daraldıkça kaçmak lazım. Benzincinin oralardan kaptırıp zihindeki ıssızlığa, parkın içindeki çay ocağının bodur hasır taburesine. Çay. Demsiz, suyu yeni çekilmiş. Mısır patlağını açıp serçecele-re. Ekmek ucunu banıp sigara altlığına. Tavadaki sucuğa da torbasındaki yumurtalara da kendine lanet okutmadan başka bir anılara. Bu değil olsun, başka bir park. Yerini bir bölü beş binlik tüm ölçeklerden silmiş olsan da kapıdaki ergen çiftin inci taneleri gibi döküle döküle şimdi aklına. Bu değil, olsun ama işte yine o park. Kozalakları yeşil, ağlayan gözleri

kara kömür kızılı. Parkın tüm çamları kanıt. Uğuldayan rüzgâra hıçkırık. Sonun ilk sözü tanık.

– Dur, son bir şey daha söylüyüm öyle git.

– Bitmez yalnız bu son bi şey söylüyimler.

– Kabalaşsaydın bi de. Böyle mi hatırlamak istiyorsun aramızdaki son şeyi?

– Son şey diye bi şey yok ki kızım. Film diil bu! Yarın bir gün finalini hatırlamıycaz yani. Aklımızda en güzel ne kaldıysa onlar kalıcak geriye.

– Ne yani ben şimdi seni öpsem. Son öptüğüm kalmıycaz mı aklında?

– Bu söylediğin de film. Sorun da bu zaten. Bize bi şey kalmadığı için, film gibi dizi gibi yaşamaya çalıştığın için oldu bütün bunlar.

– Öpmemden korkuyorsun sen. Ayrılmaktan korkuyorsun aslında. Kalamıyosun da gidemiyosun da. Asıl film dediğin bu. Sensin o film.

Çay soğuktu da mı içtin bitti öyle, yoksa yandığını mı fark edemedin yine? Aldırmazsın paranın üstünü. Yokuşu çıkarırken içi jelatin kaplı pırıl pırıl mısır patlağı poşeti aklında. “Serçeler korkmuyor mu ya, parılıdan?” diye bir şeyler esirir düşüncelerine. Kaçamazsın bilirsin ayrılıktan. Yine gelir dolanır o sözler, muhasebesi bitmez. Her anıda bir kez daha ayrılırsın kendinden. Her ayrılıkta bir kez daha bölünür, ufalırırsın kalbinden. Bir cesaret, imtinaya kurban. Ne olacaksa olsun ergen çiftin de aşkı. Kör kasap satırı gibi geçmek varsa da içlerinden, kapı eşiğindeki demir paspasın üzerine yığıp basmak varsa da üzerlerine. Bu seferlik böyle olsun. Dayanamazsın çünkü artık kendinden ayrı kalmanın kaderine.

Çocuk çıktığı yerde diz kapaklarına yüzünü yummuş, kız elleri cebinde söyleyecekleri bitirmiş, cep telefonundan

mesajlarını çek ederken dalarsın aralarına, “Pardon, afeder-siniz. Geçebilir miyim?” O an ayağın takılır, en salak sevdaların en gudubet sakarlığında. Pattadanak düşersin aralarına. “Abi, bi şey oldu mu? Kötü düştünüz yalnız”lara üstünü silkip zor bela atarsın kendini buz camlı kapının arkasına. Arkandan konuşurlar.

- Herif beyin üstü gidiyodu yalnız haaa!
- Gülmesine kızım, kızım gülme bak çıkmadı daha merdivenleri. Orda lan! Duycak!
- Aman bana ne be duyarsa duysun!
- Kızım varya çok güzel oluyosun lan gülünce.
- Sus yaaa...
- Susmam kızım. Güzelsin işte.
- Ya salak salak konuşma.
- Konuşurum.
- Konuşma!
- Baksana Ulaş’lar mesaj atmış, Firkete Cafe’delermiş. Gidelim mi yanlarına.
- Olabilir.

Böyle işte. Bahar sanırsın baharı. Turfanda bir ayrılık kadar.

Eski Bi Arkadaş

Kanepede sızdığın Cumartesi sabahı aşığın kapını çalar. Aramıştır da önceden, değiştirsen de numaranı bulmuştur birinden. Bulur. Bilir, o hafta sonu zihnine yüreğinden zehir aktığını. İş yerinden kovulma arifesi, cebinde kira kadar para, karlanan buzdolabı, fanından hırlayan bilgisayar, sarı siyah akıtan kalorifer ve “Gamzeli”yle sevdaya ince ayar. Hayat oluk oluk dert akarken sırtır videofon’daki görüntüsünden. “Aç lan ben Ozan! Tanımadın mı guguş?” diye bağırır. İçine doğmuştur melal hallerin. Sen de bilirsin. “Gamzeli” bilmez. Saçı başı tarumar, tek göz nazende kapalı, sırtını kaşıya kaşıya gelir, yatak odasından. “Kim o ya?” der, bir bir gece önceki tartışmanın mahmur öfkesinden rüyalandığı tonla. “Ozan” dersin. “Eski bi arkadaş”.

Ozan; eski arkadaşın nakısı. Geçmişe demirli çapa, mihenk dost. Kaş gözle beş dakikada çeker MR’ını kırık kalplerin, beş dakikada tanı teşhis tedavi. “Yenge, bak senle yeni tanıştık ama, bu var ya bu. Daha beş yaşındayken bile itin önde gideniydi. Şeyi hatlıyo musun lan? Sönmemiş kireçten su şişesine karpit yaptıktı da sen tutturdun ‘Bunu apartma-

nın terasından atalım' diye. Yenge görcen ama bindik asansöre, bu dallama sallıyo şişeyi. 'Oğlum sallama biz patlıycaz' diyorum. Bi yandan da asansörün katlarına bakıyorum. Tam köpürmeye başladı elimizdeki. Nasıl çıktık, nasıl atık orasını bilmiyorum ama havada patladı karpit. Yalansa yalan de lan!"

Sadece gülümsersin. "Gamzeli" çayı koyarken dökecek olur, kahkaha basarken. Ozan buzdolabının boşluğunda yankılanan beyaz ışıkla "Ben ne diyorum biliyo musunuz? Enfes ötesi serpmeye kahvaltı yapan yer var. Oraya gidelim. Şu lafın devamını da yolda anlatıyım diyorum." Çıkılır. Ozan yolda yeni lafın ucuna yeni laf bağlar. Serpilir kahvaltı, Anzer balından örme peynirine, ekmekler ısıtılmadan gelmez. Yumurta da kavurmalı. "Yenge bu, bak bununla Denizli'ye gittik bir kış. İnat etti trenle gidicez diye. Haa, neden gidiyoruz Denizli'ye? Orası bi muamma. Tren de muamma. Daha önceden yataklı vagona binmemişiz 'Kompartman bir nedir? Kuşette nasıl uyunulur?' bilmiyoruz. Yattı bu yengecim. Yengecim diyorum artık bak. İki dakika sonra daraldı. Burnuna kadar geliyo ya üstteki yatak, üstte yatsan tavanla burun burunasın. Hayır bizden başka iki tip daha var kompartmanda. Kıl oldu adamlar. Neyse yengecim uyuyamadık. Sabaha kadar çay sigara. Ama nasıl yağıyodu kar? Camlara böyle ince ince, tıkr tıkr zaten tren. Elinle dışardan siliyosun karı, iki dakika sonra beyaz boyayla püsküren kum gibi atıyo sanki cama. Akvaryuma bakar gibi salak oluyosun yengecim. Her kar tanesi aklına düşüyo, üşütmeden sanki seni... Di mi lan? Aynen öyle hissetmedin mi sen de?"

Sadece gülümsersin. İç çektüğinden mi, gözlerinin kızarmasından mı bilmeden "Gamzeli" elini tutar. Hırıldayan bilgisayar fanı işte o an susar. Kahvaltı kalkar. Hesap Ozan'ın kartundan görülür. "Eee kahveyi de sizde içeriz artık," teklifine "Eşek diiliz ya!" der "Gamzeli."